

tionen var præskriberet, Dagen efter, at denne Lov var kommen ud, skulde kunne gaa hen og gøre Panteretten gældende. Men det kan der ikke være Tale om. Hvad der er blevet præskriberet og blevet ugyldigt efter Præskriptionsreglerne, naar Loven kommer ud, er naturligvis dødt og borte. Der kan kun være Tale om at holde Liv i de Rettigheder, for hvilke Præskriptionsfristen ikke var udløben, da Loven kom ud.

Jeg har ved denne Sags Behandling betragtet det som en af de væsentligste Fordele, der skulde naas ved denne Lov, at komme ind paa det, at Panteretten ikke præskriberes, men bliver ved at gælde, saa længe den staar uudslettet paa Ejendommens Folio, og derfor vil jeg betragte det som et meget betydeligt Skaar i den Nytte, dette Lovforslag ellers vilde gøre, hvis man vil følge Flertallet paa dette Punkt. Jeg tillader mig derfor at anbefale Mindretallets Endringsforslag paa dette Punkt.

Rump: Naar jeg, uagtet jeg paa alle Punkter er enig med den ærede Ordfører, tillader mig at tage Ordet, er det af Hensyn til et enkelt af de foreliggende Endringsforslag, nemlig Endringsforslag Nr. 2, om hvilket jeg gerne vilde udtale mig. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Det. Hansen) omtalte den Indflydelse, som jeg havde øvet i Udvalget; jeg tror nu ikke, at det egentlig var mig personlig, han vilde gøre en cadeau derved, men jeg mener, at han har sigtet til den fortræffelige Begrundelse, som jeg i Udvalget har kunnet anføre for min Mening.

Jeg kommer her til at træde i Opposition til den højtærede Justitsminister. Havde Spørgsmaalet drejet sig om, hvorvidt vort Forslag var stemmende med rigtige, retslige Grundprincipper, Lovgivningens Konsekvenser o. s. v., vilde jeg uden Tvivl have taget min Mening fangen og bøjet mig for den højtærede Ministers Autoritet paa dette Omraade, men den højtærede Minister nævnte jo det eneste Synspunkt, hvorfra Sagen kan ses, nemlig fra det rene Hensigtsmæssigheds-hensyn, og derfor er ogsaa det høje Landssting et meget godt Forum for Drøftelsen af dette Spørgsmaal. Det er ganske vist en juridisk Materie, men det er ikke juridiske Regler og Grundsætninger det

drejer sig om, men kun om, hvad der fra et praktisk Hensyn er hensigtsmæssigt. Jeg skal derfor ikke komme udførlig ind paa, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet anførte om den øvrige Lovgivning, jeg skal saaledes navnlig heller ikke komme ind paa hele den juridiske Parallel mellem Underpant i faste Ejendomme og Haandpant, thi det er noget, som det ikke er værd at drøfte for Læg-mænd; Jurister ville i Almindelighed anerkende det uholdbare i denne Parallel. Men der var dog et Par Punkter, hvor det ærede Medlems Udtalelser maaske kunde gøre noget Indtryk, og jeg maa derfor omtale disse, idet Sagen overhovedet er let fattelig.

Det ærede Medlem henviste saaledes til, at der burde være Overensstemmelse imellem, hvad der gælder om Præklausjon, og hvad der gælder om Forældelse; men disse to Institutioner ligne jo aldeles ikke hinanden. At en Fordring gaar tabt ved Forsømmelse af at melde sig efter et Proklama, kan ikke blot være en Følge af, at man ikke vil melde sig, men ogsaa af, at man ikke ved, at man skal melde sig for at sikre sig imod Præklausjon, naar man f. Eks. ikke læser sine Aviser og altsaa ikke ser, at Fordringen er indfaldt; man kan jo f. Eks. være fraværende, være i Udlandet, være syg, saaledes at man uden egen Forsømmelse ikke erfarer noget om, at der er udstedt Proklama. Men det er ganske naturligt, at der alligevel siges, at man mister sin Fordring, thi det er nødvendigt, at Boet kan behandles til Ende. Men denne Regel har ikke den ringeste Indflydelse paa Panteretten. Medens det er ganske naturligt, at man derved kan tabe sin Panteret uden egen Skyld, maa virkelig en Mand tilskrive sig selv, at Panteretten falder bort, fordi han ikke har holdt sin Fordring i Kraft for Forældelse, og det maa han gøre saa meget mere efter det ny Institut, naar Forældelsesfristen regnes fra Forsaldsdagen. Under de nuværende Forhold, hvor Højesteret i det mindste hidtil har antaget, at Panteretten falder bort, og hvor Præskriptionsfristen begynder at løbe fra Forholdets Stiftelse, skønt Fordringen først forfalder efter 18, 19 eller maaske endog mere end 20 Aars Forløb efter dens Stiftelse, kan vedkommende maaske være uden Skyld, men naar Fristen regnes fra Forsaldsdagen og der efter denne er gaaet 20 Aar hen, uden at